

Μετά τον Patrick Sjöberg, προστέθηκε και ο Sugar Ray Leonard στην, προφανώς, μεγάλη λίστα των αθλητών που έχουν κακοποιηθεί σεξουαλικά από τους προπονητές τους. Και αν αθλητές τέτοιου επιπέδου υπέφεραν από αυτές τις συμπεριφορές δεν χρειάζεται πολύ φαντασία για να καταλάβουμε τι μπορεί να συμβαίνει στη βάση του αθλητισμού, στην αφετηρία της ζωής, στα σχολεία, στα γυμναστήρια, στις κατοικίες.

Οι περιπτώσεις του ψηλού, αδύνατου, ξανθού, παγκόσμιου πρωταθλητή, Σουηδού άλτη και του μαύρου Αμερικανού πυγμάχου κάτοχου ενός χρυσού Ολυμπιακού μεταλλίου και πέντε παγκόσμιων τίτλων δεν είναι ίδιες. Το πρόβλημά τους όμως έχει κοινή βάση.

Από ότι φαίνεται η κάθε είδους σεξουαλική κακοποίηση δεν γνωρίζει από θρησκεία, ήπειρο, χρώμα δέρματος, παιδεία, ηλικία. Με αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται και το βάθος του προβλήματος. Έχει να κάνει με το ορμέμφυτο, αυτή την ακατανίκητη πηγή ζωής αλλά και συμφορών.

Το οδυνηρό σε αυτές τις περιπτώσεις είναι το καθεστώς ομηρίας αφού ο νεαρός αθλητής, μαθητής, πέφτει θύμα εκείνου που υποτίθεται ότι τον προστατεύει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλον. Επί πλέον, όχι μόνον δεν μπορεί, τις περισσότερες φορές να αντιδράσει, αλλά πρέπει να συνεχίσει να ζει, να προπονείται, να αγωνίζεται, να προχωρά κάτω από αυτό το καθεστώς.

Η βία του σεξουαλικού καταναγκασμού έρχεται να συμπληρωθεί από τη βαρβαρότητα της επιβολής σιωπής. Είναι πολύ βαρύ το φορτίο για τις νεανικές ψυχές, γίνεται αβάστακτο για το θύμα που αδυνατεί να το μοιραστεί και τελικά, δεν μπορεί, παρά να αφήνει βαθιά σημάδια.

Απόδειξη τα βιβλία του Patrick και του Sugar στα 46 και 56 τους χρόνια αντίστοιχα, ήρθαν και για να απαλύνουν το άλγος αυτής της πληγής